

ZSOLNAY EOZINA

- Milyen szép név – suttogta Kitkat egyik reggel.
– Micsoda? – kérdezte Apu.
– Zsolnay Eozina... – felelte ábrándos szemmel.
– Vele álmodtál, Kitkat?
– Igen... Ő egy szellemlány. Tündöklő zöld színe van.
– Ó! – csodálkozott el Apu.
– Azt mesélte, hogy már százhusz éves, de soha nem fog megöregedni. A pécsi Zsolnay Gyárban született, és ott röpköd ma is. A jégpincétől a cifra kémény csúcsáig mindent ismer.
– És csak az álomban létezik? – kérdezte Apu látva a kislány lelkesedését.
– Épp ez az! – emelte fel a mutatóujját Kitkat. – Szerintem a valóságban is. Azt mondta, hogy a Zsolnay Vilmos bácsi fejéből pattant ki: ő igazából egy ötlet.
– Egy ötlet? – képedt el Apu.
– Az hát. De aztán megvalósult. Ezért ez a neve: Zsolnay Eozina. Csupa szép zöld kerámia lett belőle. Tudod...! – csücsörített Kitkat, aztán beszaladt a szobába. Kisvártatva egy zöld szoborral tért vissza, amely egy madárkát etető kislányt ábrázolt.
– Ez is az! – dugta az orrom alá. – Apu, ne mondd, hogy nem tudtad!
– Tudtam, tudtam, de erről a szellemlánykáról még sohasem hallottam.

– Persze, mert ma álmodtam róla – magyarázta Kitkat.
– Most ki kéne próbálni, vajon képes-e valóra válni az álomom? – és forgatni kezdte a szemét.

– Úgy érted, hogy Zsolnay Eozina tényleg létezik?

– Hát persze! – rikoltotta Kitkat. – Vagy szerinted csak viccből mondta, hogy látogassam meg?

– Ezt mondta?

– Ezt – jelentette ki Kitkat ellentmondást nem tűrő hangon.

– Mikor megyünk?

Apu eltöprengett. Ezek után ugyanis, gondolta, ő már csak vendég lehet – a programot Zsolnay Eozina és Kitkat szervezik. Nagyvonalúan felelte hát:

– Bármikor!

Ez a „bármikor” a következő szombaton jött el, az első igazi tavaszi napon. Ragyogott minden, legfőképpen Kitkat arca, amikor Apuval kéz a kézben betoppantak a pécsi Zsolnay Kulturális Negyedbe. Illetve épp csak odaértek a Bóbita Bábszínháznál lévő kapuhoz, amikor egy huncut hang ütötte meg Apu fülét, mintha valaki halkán kuncogna.

– Kitkat! Itt vagyok!

A hang irányába kapták a fejüket, és tényleg: egy aprócska, de a napfényben annál szikrázóbban zöldellő fénytestet pillantottak meg. Vigyori arca volt, szerteálló hajfürtjei, a teste pedig csak lebegett, mint egy szélfúttá köpönyeg.

– Eozina! Hát tényleg létezel? –
örvendezett Kitkat.

– Naná! Én nem vagyok álom! Csak néha meglepek valakit alvás közben, s már meg is jelenek – felelte a szellemlány somolyogva. – Gyertek, most ráérek, szívesen körberöpködök veletek!

Ahogy ezt kimondta, Apu és Kitkat is a levegőbe emelkedtek, majd, mint akiknek ez a legtermészetesebb, libegni kezdtek Zsolnay Eozina nyomában. Hiába, a nagy gondolatok adnak igazán szárnyakat!

Zsolnay Eozina pedig mesélni kezdett. Arról, hogy hol volt, hol nem volt, réges-régen élt itt egy fazekas bácsi, aki szeretett volna valami egészen különlegeset alkotni, kerámiából.

– Nézzétek csak! – mutatott lefelé, ahol a kémények között egy nagy szakállú, kalapos embert pillantottak meg, amint egy kemence mellett állva, aggódva szemlélte a forrásból előbukkanó kerámiákat. – Így kísérletezték ki, hogy milyen legyenek! Itt születtem. Szép lettem? – kérdezte Zsolnay Eozina, és megpördült a levegőben, majd felkacagott.

– Szép! – lelkesedett Kitkat, akit láthatóan teljesen elbűvölt a szellemlány.

Röpdöstek tovább. Eozina megmutatott mindent, ami az eltelt százhusz évben végbement. Látták a többi Zsolnayakat: Miklóst és lánytestvéreit, Júliát és Terézt. Figyelték, miként nőtt a gyár, hogyan emelkedtek az égbe a kémények. Fel is csücsültek az egyiknek a tetejére, onnan lógázták a lábukat. Nézték ezt a hatalmas területet, ahol ma egészen különös, vidám élet folyik. Zsolnay Eozinából dőltek a szavak, még néha bele is zavarodott, hogy ez vagy az az esemény nyolcvan vagy csak negyven éve zajlott-e.

– A Bóbita Bábszínházban már én is sokszor jártam! – mutatott lefelé a nagy, zöld tetejű épületre Kitkat. – Azt hiszem, az állatkert meg a fagyizó mellett bábszínházba szeretek járni a legjobban.

Apu, Kitkat és Eozina elshantak a földből kupolaként kiemelkedő Planetárium felett, ahonnan az egész csillagos égbolt megfigyelhető. És ott voltak még a játszóterek! Kitkatnak, bár Eozinával úgy röpdösetett, mint tán még álmában sem, most kedve kerekedett egy kis csúszdázáshoz.

A szellemlánynak sem kellett több. Már is lerepültek a térre, és hamarosan hancúrozásuktól lett hangos a környék. Hogy az egyik gyerek százhusz éves volt? Hát ez is a Zsolnay-csoda része!

Búcsúzáskor Zsolnay Eozina megígértette Kitkatékkal, hogy máskor is meglátogatják, majd ráfűjt Kitkat kezére, amitől a kis-lány körmöcskéi eozinfényben kezdtek tündökölni.

Hazafelé ballagva Kitkat körülbelül félpercenként megnézte ragyogó körmeit, végül így sóhajtott:

– Jó, hogy ilyen okos volt ez a Zsolnay Vilmos bácsi, és eszébe jutott Eozina. Most van egy új barátnőm! – rikoltotta, miközben vidáman szökdécselt végig a tavaszillatú utcán.

